

CUPRINS

Introducere

9

PARTEA ÎNTÂI:

**Cum să te descurci în timpul luptei frenetice
pentru activități lucrative**

Capitolul 1: Și premiul Hammy merge la...	15
Capitolul 2: Șeful meu era un nemernic, chiar și atunci când ajungeai să îl cunoști	29
Capitolul 3: În căutarea disperată a lui Soupy	43
Capitolul 4: Deci am furat sucul lui Aaron Spelling	51
Capitolul 5: Spielberg nu era disponibil	69
Capitolul 6: Regula de zece	75
Capitolul 7: Vibrații rele	85
Capitolul 8: Sunt mămica lui Harry Dean Stanton	95

PARTEA A DOUA:

**Cum să îți menții sănătatea psihică în timp ce avansezi
cu încăpățănare într-o carieră veșnic anevoioasă**

Capitolul 9: Cântărețul, apoi ventrilocol, apoi gagica	105
Capitolul 10: Nu căpăta o problemă cu băutura	113
Capitolul 11: Cu cine altcineva să vorbească un proctolog?	121
Capitolul 12: Întreruptă de Stephen Hawking	127
Capitolul 13: SNL: Angajată de un senator al SUA, distrusă de politică	135

Capitolul 14: Frank Sinatra a zis că sunt mare	143
Capitolul 15: Serialul despre nimic m-a învățat ceva	153
Capitolul 16: Nu-ți lăsa smântâna pe bufet	167
Capitolul 17: Din nou cu eșecul?	173
Capitolul 18: Respectă-i pe cei care îți sunt Yoda	181

PARTEA A TREIA:

Cum să îți păstrezi echilibrul când pui în sfârșit piciorul pe vârful piramidei

Capitolul 19: Mulțumesc, comedie stand-up! Voi fi aici în fiecare săptămână	191
Capitolul 20: Etica de lucru a lui Walter White	199
Capitolul 21: Nu are rost să te vâiți pentru murăturile de ieri	207
Capitolul 22: Peștele de la cap se împute	215
Capitolul 23: În încheiere: cele mai importante zece gânduri personale despre succes	225
Album	231
Mulțumiri	251

INTRODUCERE

În copilărie, singura mea legătură cu lumea spectacolului era unchiul Berni, care scria pentru emisiunea-concurs *Let's make a deal* (Hai să facem o înțelegere). Berni și mătușa mea, Julie, aveau o casă mare chiar la ocean, în Santa Monica (ceea ce părea foarte exotic pentru cineva care locuia în Long Island). Era plătit bine și avea întotdeauna povești extraordinare despre showbiz. (Începuse ca actor pe Broadway!) Bunica mea, Becky, obișnuia să păstreze cu mândrie până și foaia cu mențiunea „Scris de” înrămată pe o masă din salon. Pentru mine, care veneam dintr-o familie de academicieni, toate acestea erau misterioase și captivante. Și au făcut să-mi răsară în minte o întrebare: Cum fac să pătrund și eu în lumea asta?

Pe când eram studentă în anul doi la facultate, Berni mi-a spus că avea un prieten producător de televiziune de succes în Manhattan care căuta un comisionar și că ar trebui să-l sun în perioada cât eram acasă pe timpul verii. Poate avea să mă angajeze în timpul vacanței. Așa că l-am sunat și am stabilit o întâlnire cu acest producător în New York.

Însă, în ziua întâlnirii, s-au ivit niște circumstanțe agravante: în primul rând, am ajuns cu 45 de minute mai târziu fiindcă tot sistemul feroviar din Long Island se decalase. În al doilea rând, nu-mi notasem la ce etaj se afla

CAPITOLUL 1

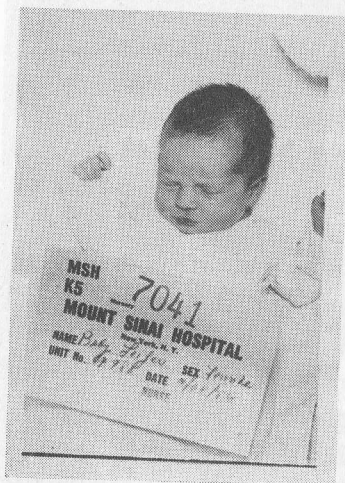
ȘI PREMIUL HAMMY MERGE LA...

„Găsește o slujbă pe care să o iubești și nu vei lucra o singură zi din viața ta.” Așa se spune, și nici că au fost rostite vreodată vorbe mai adevărate, poate cu excepția: „Nu mănca niciodată într-un restaurant gol.” Mă simt norocoasă pentru că am știut de mic copil că vreau să fiu în lumea comediei. Dar a existat într-adevăr o zi în care a trebuit să decid dacă ar trebui să rămân pe drumul ăsta sau să o iau pe drumul mai bătătorit.

Când eram copilă și creșteam în East Williston în Long Island, New York, comedia era un interes natural pentru mine. (Așa cum ar fi fost găsirea unui soț, doar că pe mine nu mă atrăgea deloc, din același motiv pentru care nu există nicio Doamnă Anderson Cooper*.) Comedia era venerată în casa mea, așa cum este în multe cămine evreiești. Credeți-mă, este o tradiție veche a tribului meu. Umorul compensează mult o istorie de persecuție. Iar răposatul meu tată, care

* Anderson Cooper este un jurnalist și autor american care a declarat în 2012 că este homosexual și că așa a fost toată viața. Carol Leifer s-a considerat heterosexuală până să o întâlnească pe Lori, cea care avea să îi devină soție și cu care are un băiat, Bruno. (n. tr.)

era optometrist (îl chema Seymour* – cam cât de perfect e lucrul ăsta?), rămâne cea mai amuzantă persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Încă nu am întâlnit un profesionist care să spună o glumă mai bine decât el.

Primul meu portret!
Ce, prea multă pudră?

The First Family (Prima familie) de Vaughn Meader, diverse discuri de Mickey Katz (tatăl lui Joel Grey, care era interpret de vodevil), și lista poate continua. Însă în special *The 2000 Year Old Man*, pe care îl puteam recita replică cu replică în timp ce se derula. „Nectarinele! Jumătate piersică, jumătate prună, sunt niște fructe strașnice!” Eu și familia mea mimam silențios replicile cu mult înainte să se nască Britney Spears.

Și ne-a învățat bine, tăticul meu. Să trăiesc în casa noastră a fost cea mai bună educație în comedie pe care o puteam primi. Părinții mei puneau în mod constant discurile de comedie populare ale vremii (da, copii, chiar am spus discuri): *The 2000 Year Old Man* (Bărbatul de 2000 de ani) de Mel Brooks și Carl Reiner, *My Son, the Nut* (Fiul meu, nebunul) de Alan Sherman [care includea hitul *Hello Muddah, Hello Faddah* (Bună, mamă, bună, tată)],

* Seymour se citește ca „see more”, care înseamnă „a vedea mai mult”. (n. tr.)

Anna și Seymour Leifer, entuziaștii originali ai comediei

Tata mereu ne chema pe toți din camerele noastre când marii comedianți apăreau la *The Ed Sullivan Show*. I-am urmărit pe cei mai buni – Jackie Mason, Rodney Dangerfield (în a cărei emisiune HBO *Young Comedians Special* aveam să apar mai târziu), un tânăr George Carlin, Jackie Vernon – regi ai comediei în vremea lor. Și chiar și în ziua de azi îmi amintesc hohotele care răsunau la demisolul casei noastre în timp ce urmăream și ascultam comedie. (Sigur, la emisiunea lui Sullivan trebuia să suportăm

ocasional slavi care purtau colanți și învârteau farfurii pe cozi de mătură, dar merita.)

Obișnuiam să organizez spectacole la demisolul casei noastre și să merg prin cartier, din ușă în ușă, vânzând bilete (pe vremea când puteai face asta fără să-ți faci griji că vei fi decapitat). Mergeam în tabere și mă bucuram să fiu considerată fata amuzantă a verii. Și îmi plăcea să câștig râvnitul Premiu Hammy al taberei, în ciuda statutului său non-cușer*. În inima mea, Hammy rivalizează cu toate premiile mari pe care le-am primit ca adult.

Când am mai crescut, am devenit o adevărată fană a serialului *I Love Lucy* (O iubesc pe Lucy) și obișnuiam să mă uit cu religiozitate la reluări în fiecare noapte. Ajunsesem să știu fiecare episod și eram o enciclopedie ambulantă a serialului. A fost prima privire pe care am aruncat-o în lumea *sitcomurilor*** și m-a marcat pentru totdeauna. (Notă: În sălile de comedie în care am lucrat de-a lungul anilor, pare să existe o mare linie despărțitoare referitor la *I Love Lucy*. Tind să descopăr că autorii de sex feminin și homosexuali venerază serialul, în timp ce autorii heterosexuali de obicei nu îl apreciază).

Chiar și când am devenit majoretă în liceu, momentul cel mai plin de mândrie pentru mine a fost când schița pe care am scris-o și interpretat-o a fost hitul publicației anuale *Varsity Revue*. A fost drăguț că nu a trebuit să silabisim numele vreunui atlet în timp ce purtam Spandex pentru a ne face remarcate.

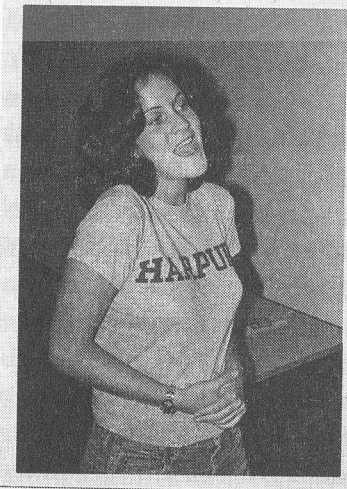
* Termenul „hammy” se referă la un actor exagerat, prea teatral. Mai înseamnă, de asemenea, și „cu gust de șuncă”, de la „ham” – șuncă de porc. (n. tr.)

** De la *situational comedy* este un gen de serial de comedie în care personajele principale împart un mediu, cum ar fi casa sau serviciul. (n. tr.)

Așa că a fost logic ca atunci când m-am dus la facultate în nordul statului New York (Seymour îmi spusese: „Poți să te duci la ce școală vrei, Carol, cât timp este o școală de stat!”) să îl întâlnesc pe tipul care avea să schimbe pentru totdeauna ceea ce intenționasem să fac pentru a-mi câștiga existența. Studiam teatru la Universitatea Binghampton (numită pe atunci Colegiul Harpur) – ceea ce era cam la fel de practic cum ar fi fost să studiez filosofia – când l-am cunoscut pe Paul Reiser. Era în grupul de teatru al căminului meu, Hinman Little Theater, și cel mai amuzant tip pe care îl cunoscusem vreodată (în afară de tatăl meu, desigur). Și Paul avea un trecut similar cu al meu; crescuse în New York în același tip de mediu de comedie. Am descoperit că nu eram singurul om de nouăsprezece ani care putea recita pe de rost *The 2000 Year Old Man*.

Am început să ieșim împreună, iar Paul mi-a povestit visul său de a deveni comediant stand-up. În timpul verilor, se ducea la seara amatorilor de *stand-up comedy* din cluburile de comedie, care tocmai începeau să devină populare în New York: locuri precum Comic Strip, Catch a Rising Star și, tatăl lor, Improvisation (cunoscut și ca The Improv). Țineți cont că era sfârșitul anilor '70; boomul stand-up-ului, când toată lumea recită, cu cățel și purcel, cinci minute în fața unui zid de cărămidă, era încă la ani distanță. Când Paul mi-a spus prima oară că ținea spectacole în cluburi de noapte, trebuie să recunosc că m-am gândit: „Cine e tipul ăsta, Vic Damone?” (Bine, cititori mai tineri, o să aștept aici până îl căutați pe Vic Damone pe Google.)

Respect pentru oameni și cărți

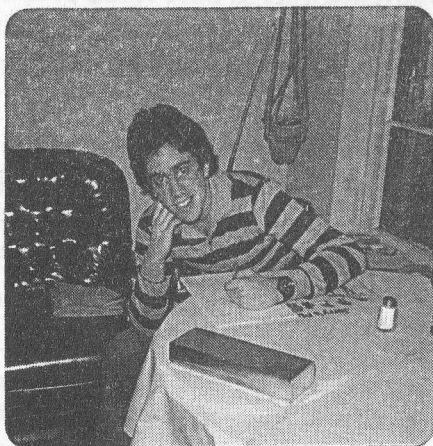

La Colegiul Harpur, uneori începeam să cântăm dintr-odată.

Paul Reiser în camera mea de

cămin. Ah, vremurile „Jewfro”.

Jerry Seinfeld scriind materiale în primul său apartament.

Jerry Seinfeld a fost maestrul de ceremonii la prima mea probă din Comic Strip.

Așa că într-o seară am văzut proba lui Paul de la microfonul deschis din Catch a Rising Star și am fost uluită. Paul era foarte bun la asta – era înzestrat de la natură. Am decis să încerc și eu.

Programarea era un proces simplu care rămâne valabil până în ziua de astăzi. Te așezi la coadă în fața clubului după-amiaza pentru a-ți obține „numărul”, iar mai târziu în seara aceea intri pe scenă în funcție de numărul pe care l-ai tras. Asta am iubit întotdeauna la a fi comediant stand-up (asta, și faptul că nu începi munca înainte de 8 seara). A fost, și rămâne, simplu. Iei un număr, te urci pe scenă și *voilà!* Faci *stand-up comedy*, prietene! (Cât privește dezgustul de sine, regretele, invidie – este destul timp pentru toate acestea mai târziu.)

Respect pentru oamenii care...

Așa că am pus cap la cap cinci minute din ce am crezut eu că trebuie să conțină număr de comedie stand-up. Chestii precum „Guma Trident. Sloganul lor este «Patru din cinci dentiști recomandă guma fără zahăr pacienților lor care mestecă gumă.» Păi cine e acest *al cincilea tip*? El ce recomandă – zahăr candel pe băț și jeleuri?”

Nu-i așa de rău. (Încă mai am caseta cu primele mele cinci minute, iar când o ascult am impresia că o aud pe *fiica mea*.)

Întâmplarea a făcut ca maestrul de ceremonii când eu și Paul am dat proba la Comic Strip să fie un comediant promițător pe nume Jerry Seinfeld. Maestrul de ceremonii de la Catch a Rising Star, când am dat eu proba acolo, era un alt comediant care se ocupa de asta de câțiva ani, pe nume Larry David. Amândoi ne-au felicitat și ne-au spus că am trecut probele... Iată de cât timp îi știu pe acești tipi – literalmente din prima mea zi în showbiz.

Iar acum ajungem la ceea ce a fost, sau cel puțin ar fi trebuit să fie, prima mea dilemă de adult privind cariera. Trecusem de probe la ambele cluburi, dar mai aveam de făcut un an de facultate în Binghamton. (Paul era cu un an mai mare decât mine și absolvise deja.) Deci să mă întorc la școală și să-mi amân visul pentru un an? Să absolv cu o diplomă în teatru părea o realizare atât de amorfă. Însă cluburile de comedie îmi dădeau această șansă reală de a începe ceva nou și palpitant.

De fapt, nu am dezbătut niciodată întrebarea. Am decis să mă transfer la Queens College în New York (o școală foarte grea, apropo – aveai nevoie de un pix ca să intri), ziua să mă duc la cursuri, iar noaptea să învăț cum să devin comediant stand-up.

Spre surprinderea mea, părinții mei m-au sprijinit imediat. Când i-am spus tatălui meu că am trecut de proba de la Comic Strip și nu eram sigură dacă să mă întorc la facultate în nordul statului, el a declarat solemn: „Carol, trebuie să bați fierul cât e cald!” Chiar și când scriu acum acest lucru, sunt uimită de sfatul său. La vremea aceea, eram în anul trei de facultate și nu voiam nimic mai mult decât să profit de ocazie. Dar acum, ca părinte, abia îmi vine să cred cât de liniștit, calm și convins a fost tatăl meu în acel moment. Poate că siguranța lui s-a tras din faptul că nu a ajuns niciodată să își trăiască propriul vis în comedie și a văzut posibilitatea în mine. Cine știe? Dar voi prețui întotdeauna cum el și mama au fost neclintii în sprijinul pe care mi l-au oferit ca să-mi urmez visul.

Prima oară când am făcut stand-up, ca studentă în anul doi de facultate, în 1976.